

blijspeldichter, romancier zijn betrekkingen, die bij iemand zekeren aanleg voor *boulevardier* veronderstellen.

Hij is altijd sceptisch. Hij heeft van alles wat verstand, bezit een uitnemend geheugen, vooral voor namen; kent de *chronique scandaleuse* der stad Parijs minstens van af het tweede Keizerrijk, weet hoe jong alle tooneelspeelsters zijn, wie tot hare beschermende vrienden worden gerekend en zoo voort. De *boulevardier* is tegenwoordig bij alle eerste voorstellingen, wedstrijden van eenig belang, tooneelbranden, sociëteitschandaaltjes „*pendaisons de crémail- lere*” 1), waarover men spreekt, of zegt, ten minste, den volgenden dag, dat hij er bij is geweest, met dit gevolg dat men den man gelooft. De *boulevardier* weet overal gratis entrée te krijgen, is bevriend met alle mogelijke vermaardheden, heeft Pranzini ontmoet en den steltlooper op weg naar Moskou de hand gedrukt, kent Paul Déroulède en Louise Michel, Carnot en Boulanger, Cassagnac en Mevrouw Sévérine.

Hij leeft voor zijn boulevardier-schap; gunt zich geen tijd om rustig te eten en te slapen, zou zich onteerd wanen, als iets actueels hem ontging. Hij is de *mondaine reporter* uit roeping, bij instinkt; of hij schrijft of niet, hij werkt mede aan de *mondaine* bladen; want men hoort hem uit, vraagt zijn oordeel en hij praat graag en oordeelt over alles.

Zijne meesters zijn Meilhac, Halévy en voornamelijk Aurélien Scholl.

Zijne koffiehuisen zijn *Tortoni*, *Paix*, *Riche* en *Taverne anglaise*: zijne restauraties *Hill's*, *Anglais*, *Voisin*, *Maire* en onze enkele, Engelsch-Amerikaansche *bars*.

Hij is wel eens rijk; doorgaans weet men niet precies welk inkomen hij heeft, waarvan hij bestaat, in hoeverre de man zich voedt als hij niet wordt uitgenoodigd om te eten.

Maar de *boulevardier* wordt altijd uitgenoodigd; men vraagt hem weken vooruit; zijn carnet is vol als het balboekje eener jonge schoone en men waardeert hoog zijne geestigheid en zijne gepeperde anecdotes.

Hij kleedt zich naar den laatsten smaak. 't Gebeurt soms dat een *boulevardier*, precies als zijne jas, op een gegeven oogenblik uit de mode raakt. Indien de man leeft van zijne geestigheid, als journalist, bijvoorbeeld, is hij verloren. Soms tracht hij, in een gasthuis, den dokter of zijne mede-patiënten te vermaken, maar meestal lijdt hij zelfs dáár schipbreuk. Hij is uit de mode! Een mijner vrienden, inwonend geneesheer aan 't hospitaal Beaujon, heeft zulk een gewezen *boulevardier* onder zijne patiënten gehad. Enkele minuten vóór zijnen dood, vroeg hij om 't artikel van Scholl in het Zaterdagnummer van „*Le Matin*”.

„Laat hem weten dat ik stervende ben. Hij heeft mij goed gekend. Misschien spreekt hij over me, met een enkel *bon-mot*!!”

* * *

1) Inwijding van hôtel of appartement door den nieuwen bewoner.